

Arrest

nr. 116 501 van 7 januari 2014
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 25 oktober 2013 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 30 september 2013.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 3 december 2013 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 23 december 2013.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken J. BIEBAUT.

Gehoord de opmerkingen van advocaat T. MOSKOFIDIS, die verschijnt voor de verzoekende partij, en van attaché L. DECROOS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U bent geboren in 1985 in het dorp Du Saraqa in het district Pul-i-Khumri van de provincie Baghlan. Na ongeveer een jaar verhuisde uw familie naar Kabul. Op de leeftijd van vier jaar trok uw familie naar Pakistan waar zij tot ongeveer 2000 bleven. Vervolgens keerden jullie terug naar Kabul waar u hebt gewoond tot uw vertrek uit Afghanistan. Tussen ongeveer 2005 en 2007 woonde u nog in Mazar-i-Sharif. Voor uw vertrek woonde u in Kabul samen met uw moeder, stiefvader, uw grootouders, uw oom aan vaders kant, uw twee broers, uw halfbroer en drie halfzussen. Uw vader sneuvelde tijdens

de burgeroorlog voor de komst van de taliban. U bezit de Afghaanse nationaliteit, bent Tadjiek van etnie en soennitisch moslim van religie.

Begin 2009 begon u te werken bij het Afghaanse ministerie van buitenlandse zaken als ID-officer. Na een jaar werd u bevorderd tot diplomaat van de negende graad (de elfde graad was de laagste). Als diplomaat werkte u bij de personeelsdienst waar u de databank van werknemers beheerde. Daarnaast stond u de ID-sectie en de consulsectie bij in 'computerzaken', hoofdzakelijk de technische kant van de invoering van een nieuw paspoortstelsel. Wat u voor de ID-sectie en consulsectie deed waren overuren en zodoende kwam u vaak pas tussen 20u00 en 21u00 thuis. Voor uw werk nam u 's morgens een busje van het ministerie. 's Avonds, aangezien u zo laat werkte, werd u samen met een andere werknemer tot dicht bij uw huis gebracht met een auto van het ministerie. Tijdens uw jaren bij het ministerie was u bij wijlen betrokken bij de organisatie van elektronica bij conferenties en ook ging u twee maanden op studiereis in China.

Midden september 2011 stond u 's morgens te wachten om het busje naar uw werk te nemen. Daar werd u aangesproken door twee mannen. Ze toonden u een enveloppe en zeiden dat ze paspoorten nodig hadden voor de vier mannen wier foto's en namen in de enveloppe staken. U zei dat dat normaal niet zo gebeurt en dat ze naar het ministerie moesten gaan. Ze boden u geld aan en één van de mannen sprak u op dreigende toon aan. Hierop dreigde u ermee de politie erbij te halen, waarop de twee mannen afdropen.

Aan een collega die op de veiligheidsdienst van het ministerie werkte vertelde u wat er u die morgen was overkomen. Ze zouden het onderzoeken. 's Avonds werd u dicht bij uw huis afgezet. Hier werd u overvallen door enkele mannen. Ze hielden een doek voor uw mond waarop u het bewustzijn verloor. Toen u bijkwam lag u gekneveld in een lokaal in een bouwwerf. Rond 5u00 de volgende morgen viel de politie binnen. Eén van uw belagers werd dood geschoten. De rest ontkwam. Aan de politie vroeg u of uw ontvoerders taliban waren. Ze zeiden misschien, maar dat het onderzoek nog liep. Omdat u zo laat thuis kwam had uw familie uw collega van de veiligheidsdienst gebeld waarop hij de politie verwittigde. Zo waren zij naar u beginnen zoeken. De politie liet u hierna naar huis gaan, maar vroeg u wel om 10u00 diezelfde morgen naar het politiekantoor te komen voor het verdere onderzoek. Vooral uw moeder wilde echter geen risico's meer lopen, want uw vader was al vermoord. Zodoende verhuisde uw hele familie nog diezelfde dag naar Makroyan, een andere wijk in Kabul. U verbleef daar zo'n elf dagen totdat uw stiefvader een smokkelaar had geregeld. Op 24 september 2011 verliet u Afghanistan. Via Iran, Turkije, Griekenland, Italië en Frankrijk reisde u naar België waar u op 6 november 2011 aankwam en twee dagen later asiel aanvraagde.

Een tweetal maanden voor uw gehoor op het CGVS had u contact met een collega van het ministerie, die op de Afghaanse ambassade in New York werkt, aan wie u uw verhaal uit de doeken deed. U of uw familie had geen contact meer met de politie en kwam niet meer in aanraking met uw ontvoerders.

Ter ondersteuning van uw relaas legde u de volgende documenten voor: uw taskara, een Engelse vertaling van uw taskara, vijf badges, vier certificaten en twee werk gerelateerde foto's.

B. Motivering

Er dient door het Commissariaat-generaal (CGVS) te worden vastgesteld dat u doorheen uw verklaringen een persoonlijke vrees voor vervolging zoals bedoeld in de vluchtelingenconventie van Genève niet aannemelijk heeft gemaakt en wel omwille van volgende redenen.

Ten eerste dit enigszins vreemde element: uw belagers hadden blijkbaar de intentie u te doden (zie gehoorverslag CGVS dd. 12/08/2013, p. 16, 19). Dit valt uiteraard moeilijk te rijmen met hun doelstelling om vier paspoorten via u te bekomen. Logisch was geweest u te bedreigen of uw familie te bedreigen om aan die paspoorten te geraken. Uw dood echter helpt hen volstrekt niet. Deze werkwijze van uw ontvoerders ontbeert dus logica.

De hoofdredenen die maken dat uw relaas moeilijk kan overtuigen zijn echter uw gedragingen na uw vrijlating.

U werd ontvoerd rond 20u00 of 20u30 (zie CGVS p. 15). Rond 05u00 's morgens kwam de politie u bevrijden (zie CGVS p. 19) waarbij ze een van uw ontvoerders doodschoten (zie CGVS p. 16, 17, 19). Vervolgens moest u zich om 10u00 diezelfde morgen opnieuw aanmelden bij de politie. Dit deed u echter niet (zie CGVS p. 16, 17) en zodra u weer thuis was verhuisde uw hele familie naar Makroyan (zie CGVS p. 16). Hierna hadden jullie geen enkel contact meer met de politie uit angst dat u gedood zou worden door uw belagers (zie CGVS p. 17, 19, 20). Het is moeilijk aan te nemen dat u volstrekt niet met de politie zou samenwerken in deze zaak.

Ten eerste kan men verwachten dat u doet wat in uw macht ligt om de politie te helpen met hun onderzoek naar uw ontvoering. Begrijpelijk zou u dit slechts doen als u de politie kon vertrouwen en als de mogelijkheid bestaat dat het onderzoek succes heeft. Beide voorwaarden lijken in dit geval vervuld: slechts luttele uren na uw ontvoering hadden ze u immers reeds gelokaliseerd (zie CGVS p. 16, 19), waarop ze een inval deden waarbij ze er niet voor terug deinsden geweld te gebruiken om

uw ontvoerders uit te schakelen. Een van de ontvoerders kwam daarbij om het leven (zie CGVS p. 16). Dit alles duidt erop dat de politie in dit geval opvallend efficiënt en krachtdadig handelde. Men zou denken dat hun prestaties volstonden om bij u enig vertrouwen op te wekken zodat u het de moeite waard zou achten hen verder bij het onderzoek bij te staan.

Ten tweede, vanuit uw standpunt, kon samenwerking met de politie u een antwoord op veel vragen opleveren, zoals: hoe kon de politie u zo snel vinden? Wie zat er achter de ontvoering? Worden de ontvoerders beschermd? Staat er een organisatie achter de ontvoering? Loopt u na dit incident nog gevaar? U had immers geen enkel idee over wie uw ontvoerders eigenlijk waren (zie CGVS p. 18). Op al deze vragen kreeg u echter geen antwoord.

Het kan dus wederom bezwaarlijk overtuigen dat u niet met de politie zou samenwerken. Indien u bang was door samenwerking opnieuw in het vizier van uw belagers te lopen, dan hield niets u tegen om vanuit jullie nieuwe woonplaats naar de politie te stappen, of om telefonisch contact op te nemen of om de politie zelfs vanuit het buitenland te contacteren. Dit deed u allemaal echter niet (zie CGVS p. 17, 19, 20).

Aansluitend komt uw beslissing om het land te verlaten als enigszins overhaast over. Opnieuw: u wist volstrekt niet wie de mannen waren die u hadden ontvoerd: u kende hen niet, u weet niet of ze van uw buurt zijn, u wist niet voor wie de paspoorten waren en ook de politie wist nog niets (zie CGVS p. 18). Dit is informatie die u nochtans nodig zou hebben om het risico in Afghanistan in te schatten en dan eventueel tot het besluit te komen dat het beter is het land te verlaten.

Verder kwam u na uw bevrijding niet meer in aanraking met de ontvoerders tijdens uw verblijf in Makroyan (zie CGVS p. 16, 17), hetgeen er op wijst dat u nog wel even de tijd had om verdere informatie af te wachten en op dat moment geen manifest gevaar liep.

Uw enige verklaring om niet samen te werken met de politie ondanks hun efficiënte optreden, en om het land te verlaten ondanks een duidelijk gebrek aan informatie over het eventuele gevaar, was uw angst dat er machtige figuren achter uw ontvoerders stonden. Daardoor zou de politie u niet kunnen beschermen (zie CGVS p. 18, 19). De enige reden waarom u denkt dat er machtige figuren achter uw ontvoerders stonden is omdat die twee mannen u 's morgens met een illegaal voorstel benaderden op een veilige plaats in Kabul, iets dat volgens u enkel machtige mensen doen (zie CGVS p. 18, 19). Dit is een weinig onderbouwde conclusie want, zoals hierboven reeds gesteld, u had geen enkele aanduiding wie u ontvoerd had. Doorheen uw gehoor deed u veel veronderstellingen zoals "misschien zouden die mensen mij doden" en "Misschien waren die mensen veel machtiger dan de politie of misschien kan de politie hen zelfs herkennen maar geen actie ondernemen" en uw moeder zei "misschien wordt je ook vermoord" (zie CGVS p. 19). Daarbij moet er echter op gewezen worden dat al deze veronderstellingen voortkomen uit het enkele feit dat die twee mannen u aanspraken op een veilige plaats in Kabul. Bovendien kan er toch van uit worden gegaan dat u zou hebben willen weten hoe het onderzoek vorderde en of er al een doorbraak was bereikt en uw verklaring geen contact meer te hebben opgenomen met de politie kan dan ook in dit opzicht andermaal niet overtuigen (zie CGVS p. 19).

Het zeer doeltreffende optreden van de politie doet echter vermoeden dat de machten achter uw ontvoerders misschien niet zo invloedrijk waren. U opperde dat er een band kon zijn "met mensen die hoge posities hadden zoals parlementsleden of leden van de provinciale raad". In dat geval zou men ook kunnen vermoeden dat zij niet tot bedreiging hoefden over te gaan om aan paspoorten te geraken en dat ze boven uw hoofd kanalen konden aanspreken (zie CGVS p. 18).

In de marge dient nog aangestipt dat het toch ook wel enigszins merkwaardig is dat u na uw bevrijding geen contact meer zou hebben opgenomen met uw werk, temeer het dan ook nog eens uw collega was die de politie had gecontacteerd waarna u uit uw penibele situatie verlost kon worden en er bijgevolg toch van uit kan worden gegaan dat u hen op zijn minst hiervan op de hoogte zou stellen (zie CGVS p. 17).

Uw redeneringen en gedragingen na uw bevrijding komen dus niet overtuigend over. Uit bovenstaande observaties blijkt dan ook dat u de door u aangehaalde asielmotieven niet aannemelijk hebt gemaakt en wordt u de vluchtelingenstatus geweigerd.

De documenten die u voorlegde kunnen deze appreciatie niet omkeren. Uw taskara ondersteunt immers uw identiteit, die op zich niet door het CGVS in vraag wordt gesteld. De overige documenten ondersteunen uw werk, dat eveneens op zich niet door het CGVS in twijfel wordt getrokken. In dit kader dient daarenboven nog eens aangestipt dat u in de loop van uw verklaringen geen andere problemen aanhaalde behalve dit ene incident en de daaruit volgende problemen die u echter gezien bovenstaande observaties, en zoals reeds werd aangestipt, niet aannemelijk hebt gemaakt.

Naast de toekenning van een beschermingsstatus aan Afghanen met een risicoprofiel kan een Afghaanse asielzoeker ook een subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in het land van herkomst

dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomende geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet. Asielzoekers uit een groot aantal gebieden in Afghanistan krijgen de subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 § 2 c van de Vreemdelingenwet toegekend op basis van de algemene toestand in hun regio; dit indien zij hun reële herkomst uit deze regio en hun achtergrond aannemelijk maken en voorzover blijkt dat er geen reëel intern vluchtalternatief bestaat.

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Afghanistan wordt het rapport "UNHCR Eligibility Guidelines for assessing the international protection needs of asylum-seekers from Afghanistan" van 6 augustus 2013 in rekening genomen. Het rapport geeft aan dat het aantal burgerslachtoffers op het gehele Afghaanse grondgebied sinds de tweede helft van 2012 gestegen is. Verder wordt vastgesteld dat het aantal veiligheidsincidenten van 2011 tot 2012 weliswaar gedaald is, maar dat er sinds begin 2013 sprake is van een stijging in het aantal incidenten veroorzaakt door AGE's. Daartegenover bevestigt het rapport nog steeds het bestaan van regionale verschillen in de veiligheidssituatie in Afghanistan, en maakt melding van een uitbreiding van het conflict naar het noorden van het land. Nergens in deze UNHCR richtlijnen wordt evenwel geadviseerd om voortgaande op een analyse van de algemene veiligheidssituatie aan elke Afghaan een complementaire vorm van bescherming te bieden. UNHCR benadrukt daarentegen dat elk verzoek om internationale bescherming op eigen merites dient beoordeeld te worden. Rekening houdend met het veranderlijk karakter van het conflict in Afghanistan, dienen de asielaanvragen van Afghanen elk nauwgezet onderzocht te worden, dit in het licht van enerzijds de bewijzen aangevoerd door de betrokken asielzoeker en anderzijds actuele en betrouwbare informatie over de situatie in Afghanistan.

UNHCR wijst er op dat asielzoekers afkomstig uit "conflict-affected areas" nood kunnen hebben aan bescherming omdat zij het risico lopen blootgesteld te worden aan een ernstige en individuele bedreiging van hun leven of persoon als gevolg van willekeurig geweld. UNHCR adviseert dat bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in de gebieden waar er sprake is van een actief conflict volgende objectieve elementen in ogenschouw genomen worden om te bepalen of er sprake is van veralgemeend, willekeurig geweld: (i) het aantal burgers die het slachtoffer zijn van willekeurig geweld, waaronder bomaanslagen, luchtaanvallen en zelfmoordaanslagen; (ii) het aantal conflict gerelateerde incidenten; en (iii) het aantal personen die omwille van het conflict ontheemd werden. UNHCR benadrukt dat het aantal burgerslachtoffers en het aantal veiligheidsincidenten belangrijke indicatoren zijn voor het bepalen van de intensiteit van het voortdurend conflict in Afghanistan. In de objectieve informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, worden voornoemde aspecten in rekening gebracht bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in Afghanistan. Ook met andere indicatoren wordt er rekening gehouden, in de eerste plaats bij de beoordeling van de individuele nood aan bescherming, maar ook bij de beoordeling van de nood aan bescherming omwille van de veiligheidssituatie in de regio van herkomst, indien dat de hierboven vermelde indicatoren niet voldoende zijn om het reële risico voor burgers te beoordelen.

Uit de analyse van de veiligheidssituatie door UNHCR blijkt weliswaar dat de veiligheidssituatie in Afghanistan sinds begin 2013 verslechterd is, doch anderzijds blijkt dat het geweldsniveau en de impact van het conflict nog steeds regionaal erg verschillend is. Deze sterke regionale verschillen typeren het conflict in Afghanistan. Om die redenen dient niet alleen rekening te worden gehouden met de actuele situatie in uw land van herkomst, maar ook met de veiligheidssituatie in het gebied van waar u afkomstig bent. Gezien uw verklaringen met betrekking tot uw herkomst uit Afghanistan, dient in casu de veiligheidssituatie in de stad Kabul te worden beoordeeld.

Uit een analyse van de veiligheidssituatie door CEDOCA blijkt dat er in de hoofdstad Kabul complexe zelfmoordaanslagen voorkomen, doch geen "open combat" gevoerd wordt. Naast deze zelfmoordaanslagen is de veiligheid in Kabul betrekkelijk goed. De stad is stevig in handen van de regering. De stad kende in de onderzochte periode gemiddeld minder dan twee aanslagen per maand. Al deze aanslagen kaderen binnen het patroon dat zich de laatste jaren gevestigd heeft in de stad Kabul, met name complexe aanslagen die gericht zijn tegen "high profile" doelwitten waarbij de internationale aanwezigheid en Afghaanse autoriteiten worden geviséerd. Hoewel de aanslagen gebeuren zonder rekening te houden met mogelijke "collateral damage" onder burgers, is het duidelijk dat Afghaanse burgers geen doelwit zijn voor de opstandelingen in Kabul. Daar het geweld voor het overgrote deel gericht is op overheidsgebouwen, gebouwen van de Afghaanse veiligheidsdiensten en plaatsen met een internationale diplomatieke, militaire, humanitaire, supranationale of andere aanwezigheid, ligt het aantal burgerslachtoffers in Kabul bijzonder laag. De impact van de hierboven beschreven aanslagen is verder niet van dien aard dat het inwoners van (een bepaald deel van) de stad dwingt hun woonplaats te verlaten. Het geweld in de hoofdstad Kabul is niet aanhoudend en eerder gelokaliseerd van aard; de impact ervan op het leven van de gewone Afghaanse burger is eerder beperkt.

De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er voor burgers in de hoofdstad Kabul actueel geen reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict. Actueel is er voor burgers in de hoofdstad Kabul aldus geen reëel risico op ernstige schade in de zin van art. 48/4, §2, c van de Vreemdelingenwet.

De UNHCR Eligibility Guidelines van 6 augustus 2013 doen geen afbreuk aan de conclusie van het Commissariaat-generaal, die werd gemaakt na een analyse en afweging van alle elementen in de beschikbare landeninformatie. In het rapport wordt enkel vermeld dat er in de stad Kabul nog steeds "high-profile attacks" plaatsvinden, alsook dat er complexe aanslagen gepleegd worden op specifieke doelwitten. U bracht bovendien geen informatie aan waaruit het tegendeel zou blijken.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. In een eerste middel beroept verzoekende partij zich op de schending van "*artikel 3 EVRM iuncto artikel 4 van de Kwalificatierichtlijn, alsook schending van de motiveringsplicht (Wet 29 juli 1991)*". In een tweede en laatste middel voert verzoekende partij de schending aan van "*artikel 48/4 §2 b van de Vreemdelingenwet alsook schending van de motiveringsplicht (Wet 29 juli 1991)*".

De Raad oordeelt dat deze middelen ingevolge samenhang gezamenlijk behandeld dienen te worden.

2.2.1. Betreffende de verwijzing van verzoekende partij naar artikel 3 EVRM wijst de Raad erop dat, daargelaten de vaststelling dat de Raad te dezen in het kader van zijn op grond van artikel 39/2, § 1 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet) bepaalde bevoegdheid geen uitspraak doet over een verwijderingsmaatregel (RvS 24 juni 2008, nr. 184.647), artikel 3 EVRM inhoudelijk overeenstemt met artikel 48/4, § 2, b van de vreemdelingenwet. Aldus wordt getoetst of in hoofde van verzoekende partij een reëel risico op ernstige schade bestaande uit foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing voorhanden is (cf. HvJ C-465/07, *Elgafaji v. Staatssecretaris van Justitie*, 2009, <http://curia.europa.eu>). Derhalve kan worden verwezen naar hetgeen hierna desbetreffend wordt gesteld.

2.2.2. Waar verzoekende partij in haar verzoekschrift verwijst naar artikel 4.5 van de richtlijn 2004/83/EG van de Europese Raad van 29 april 2004 inzake minimumnormen voor de erkenning van onderdanen van derde landen en staatlozen als vluchteling of als persoon die anderszins internationale bescherming behoeft, en de inhoud van de verleende bescherming, wijst de Raad erop dat voormelde artikel van de richtlijn werd omgezet in artikel 57/7ter (sedert 1 september 2013 artikel 48/6) van de vreemdelingenwet waardoor deze bepaling van de richtlijn niet langer over directe werking beschikt. Derhalve wordt verder in onderhavig arrest verwezen naar artikel 57/7ter (huidig artikel 48/6) van de vreemdelingenwet.

2.2.3. Aan de formele motiveringsplicht, zoals voorgeschreven in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en in artikel 62 van de vreemdelingenwet, is voldaan. Deze formele motiveringsplicht heeft tot doel de betrokkene een zodanig inzicht in de motieven van de beslissing te verschaffen, dat hij in staat is te weten of het zin heeft zich tegen die beslissing te verweren met de middelen die het recht hem verschaft (RvS 2 februari 2007, nr. 167.408; RvS 15 februari 2007, nr. 167.852). Uit de bewoordingen van het verzoekschrift blijkt dat verzoekende partij de motieven van de bestreden beslissing volledig kent en inhoudelijk aanvecht. Zij maakt verder niet duidelijk op welk punt deze motivering haar niet in staat stelt te begrijpen op welke juridische en feitelijke gegevens de door haar bestreden beslissing is genomen derwijze dat hierdoor niet zou zijn voldaan aan het hiervoor uiteengezette doel van de formele motiveringsplicht. De Raad stelt vast dat verzoekende partij in wezen de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoert.

De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat een administratieve rechtshandeling, *in casu* de bestreden beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden. Dit onderdeel van de middelen dient dan ook vanuit dit oogpunt worden onderzocht (RvS 25 juni 2004, nr. 133.153).

2.2.4.1. Waar verwerende partij meent dat de beslissing van verzoekende partij om het land te verlaten als enigszins overhaast overkomt, wijst verzoekende partij erop dat het UNHCR uitdrukkelijk stelt dat het overheidsoptreden vaak niet in staat is om aanslagen van AGE's (o.a. Taliban) te voorkomen. Het feit dat de politie *in casu* zeer doeltreffend was, verhindert niet dat verzoekende partij bij een terugkeer naar haar land van herkomst wederom het slachtoffer kan worden van een bedreiging op haar leven.

2.2.4.2. De Raad is van oordeel dat de verwijzing van verzoekende partij naar de vaststelling van het UNHCR dat het overheidsoptreden vaak niet in staat is om aanslagen van AGE's (o.a. Taliban) te voorkomen geenszins dienstig is. Immers blijkt uit het asielrelaas van verzoekende partij dat de politie *in casu* opvallend efficiënt en krachtadig handelde. Er kan dan ook niet worden ingezien waarom verzoekende partij onmiddellijk de drastische beslissing neemt haar land van herkomst te verlaten, terwijl zij geeneens wist wie de mannen waren die haar hadden ontvoert. Had zij daarentegen samengewerkt met de politie en hen verder bijgestaan bij het onderzoek, had dit een antwoord op veel vragen aangaande haar ontvoering kunnen opleveren en had dit mogelijks zelfs kunnen leiden tot het vatten van haar ontvoerders. Daar het dan ook volstrekt onaannemelijk is dat verzoekende partij in deze zaak niet zou samenwerken met de politie, maar daarentegen onmiddellijk besluit te vluchten terwijl zij nauwelijks over informatie beschikte die haar zou toelaten haar risico in Afghanistan in te schatten, kan er geen enkel geloof worden gehecht aan het asielrelaas van verzoekende partij.

Gezien de volstreekte ongeloofwaardigheid van de door haar voorgehouden problemen in haar land van herkomst, is de opmerking van verzoekende partij dat zij bij een terugkeer naar haar land van herkomst 'wederom' het slachtoffer kan worden van een bedreiging op haar leven evenmin dienstig.

2.2.5. Daar waar verzoekende partij aangeeft te behoren tot een risicoprofiel – zij wijst erop dat het UNHCR er in de *'Eligibility Guidelines for assessing the international protection needs of Asylum Seekers from Afghanistan'* van 6 augustus 2013 erop duidt dat onder andere personen die banden hebben met de regering een risico lopen om geïdoleerd te worden door AGE's (Anti Government Elements) en wijst op haar job als ID-officer bij het Afghaanse ministerie van buitenlandse zaken – merkt de Raad op dat het louter verwijzen naar een risicoprofiel niet volstaat om aan te tonen dat zij in haar land van herkomst werkelijk wordt bedreigd en vervolgd, aangezien deze vrees voor vervolging *in concreto* dient te worden aangetoond, wat gezien het volstrekt ongeloofwaardig bevinden van het asielrelaas niet aan de orde is.

2.2.6. Voor wat de toepassing betreft van artikel 57/7ter (huidig artikel 48/6) van de vreemdelingenwet, waarbij de commissaris-generaal toch het voorgehouden asielrelaas bij ontstentenis van stukken geloofwaardig kan achten, wijst de Raad erop dat dient te worden voldaan aan vijf cumulatieve voorwaarden. Artikel 48/6, tweede lid, e) van de vreemdelingenwet bepaalt als laatste voorwaarde dat vast dient te staan dat *"de asielzoeker in grote lijnen als geloofwaardig kan worden beschouwd"*. De Raad oordeelt evenwel dat het asielrelaas van verzoekende partij als volstrekt ongeloofwaardig moet worden beschouwd. De Raad stelt vast dat geenszins aan de voorwaarden is voldaan om toepassing te maken van artikel 57/7ter (huidig artikel 48/6) van de vreemdelingenwet.

2.2.7. Uit wat voorafgaat dient te worden vastgesteld dat aan het relaas van verzoekende partij geen geloof kan worden gehecht. Derhalve kan haar de vluchtelingenstatus met toepassing van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet niet worden toegekend.

2.2.8. De Raad stelt vast dat de commissaris-generaal op basis van het geheel van de motieven in de bestreden beslissing heeft besloten tot de niet toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus. Uit hetgeen voorafgaat is gebleken dat aan het asielrelaas van verzoekende partij, waarop zij zich eveneens beroept teneinde de subsidiaire beschermingsstatus te verwerven, geen geloof kan worden gehecht. De Raad meent derhalve dat verzoekende partij dan ook niet langer kan steunen op de elementen aan de basis van dat relaas teneinde aannemelijk te maken een reëel risico te lopen op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4, § 2, a en b van de vreemdelingenwet.

De subsidiaire beschermingsstatus kan niettemin worden verleend indien het aannemelijk is dat verzoekende partij een reëel risico op ernstige schade loopt dat losstaat van het risico voortvloeiende uit het ongeloofwaardige asielrelaas, meer in het bijzonder met toepassing van artikel 48/4, § 2, c van de vreemdelingenwet. Verzoekende partij laat desbetreffende motivering van verwerende partij ongemoeid waardoor deze als onbetwist en vaststaand wordt beschouwd.

In hoofde van verzoekende partij kan derhalve geen reëel risico op het lijden van ernstige schade in de zin van het voormelde artikel 48/4 worden in aanmerking genomen.

2.2.9. De middelen kunnen niet worden aangenomen. De Raad oordeelt dat verzoekende partij geen argumenten, gegevens of tastbare stukken aanbrengt die een ander licht kunnen werpen op de beoordeling door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen. De bestreden beslissing is gesteund op pertinente en draagkrachtige motieven die de Raad bevestigt en overneemt. Dienvolgens kan in hoofde van verzoekende partij noch een gegronde vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet, noch een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van deze wet worden aangenomen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zeven januari tweeduizend veertien door:

dhr. J. BIEBAUT,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. VERHEYDEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

J. BIEBAUT